

CINEMA CATALÀ TOT L'ANY

CRÍTiques DELS MITJANS DE COMUNICACIÓ DE LA PEL·LÍCULA " SIRAT "

El Periodico - Quim Casas

Trànsit, fe i supervivència

Ungida de certa espiritualitat, iniciada com un viatge en trànsit pel desert, enaltida per una mirada sobre l'esfondrament evident de la civilització occidental i culminada amb la lluita per la supervivència en un medi hostil, la quarta pel·lícula d'Oliver Laxe, recompensada a l'últim festival de Cannes amb el Premi del Jurat, és un més que amb la Premi del Jurat cineasta. No quant a temes i idees, molt coherent amb tot el que s'ha desenvolupat fins a l'actualitat a 'Mimosas' o 'El que arde', sinó en relació amb els mitjans de producció que s'han tingut per aconseguir una experiència absolutament cinètica.

Són tan importants els personatges com l'espai. Essencials l'home madur i el seu fill petit, a la recerca entre els espectadors d'una 'rau' de la filla i germana desapareguda, i aquells que coneixen durant la seva experiència iniciàtica. Essencial el desert insondable i les muntanyes africanes que creuen junts o per separat.

Diario El País - Carlos Boyero

Imatges i sons hipnòtics que em deixen penjat

Durant tot el metratge estic dins d'aquesta pel·lícula, s'apodera la fascinació davant el poder visual del que transmet la pantalla, no em distreu en cap moment, m'enganxa l'atmosfera que desprèn la història.

Em pertorben les calamitats que van passant pel camí, m'enganxa l'atmosfera. També té a estones el to d'una pel·lícula d'aventures, encara que tinguin algunes conseqüències terribles.

FOTOGRAMAS.ES - Manu Yáñez

Emocionant

En la seva gosadia, combinat amb un astut sentit del càlcul, Sirat podria llegir-se com un compendi del camí fílmic traçat per Laxe fins ara. Hi ha, per exemple, la pols i els rocosos paisatges que ja decoraven l'odissea de 'Mimosas' (2016). O també la sensibilitat de 'O que crema' (2019), que il·luminava un nexa maternofilial sense recórrer al sentimentalisme. A 'Sirat', que explica la història d'un pare (Sergi López) i un fill petit (Bruno Núñez) que busquen una filla perduda, la idea de la itinerància i allò familiar conflueixen en la construcció d'un magnètic clan de figures marginals, una troupe d'inadaptats que, amb els seus cossos mutilats i els seus peus fugida.